

ภาพของประชากร และแรงงานรับจ้าง ในหมู่บ้านรอบอ่าวปัตตานี

จิราภา วรเสียงสุข

บทความนี้มาจากส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยเรื่อง “สภาพเศรษฐกิจสังคมของหมู่บ้านรอบอ่าวปัตตานี : เปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนา?” ที่ทำการศึกษาไว้เมื่อต้นปี พ.ศ. 2535 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำการสำรวจอย่างรวดเร็ว (rapid appraisal) เพื่อค้นหาประเด็นของการเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจ เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาในลักษณะเดียวกันที่ทำไว้เมื่อปี 2528 หมู่บ้านที่ถูกเลือกมาทำการศึกษามีทั้งหมด 6 แห่งได้แก่ บุติ คาโต๊ะ ดันหยงลูโละ แหลมนกรูสมิแล และบางปลาหมอก โดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ พยายามให้หมู่บ้านเหล่านี้กระจายให้รอบอ่าวปัตตานี เนื้อหาของบทความนี้มีอยู่สองส่วน คือ ส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะประชากรและส่วนที่เกี่ยวกับแรงงานรับจ้างของคนในหมู่บ้านทั้งหกแห่ง

1. ประชากร

การนำเสนอลักษณะทางด้านประชากรของหมู่บ้านทั้ง 6 แห่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมไว้ในตารางที่ 1 และ 2 ข้อมูลดังกล่าวมีที่มาจาก 2 แหล่งด้วยกัน แหล่งแรกคือแหล่งทุติยภูมิ เอกสารที่ให้ข้อมูลประชากรในระดับหมู่บ้านก็มีตั้งแต่ กษช. 2 ค. ที่มีข้อจำกัดมากมาย ซึ่งรวมทั้งความสมบูรณ์ของข้อมูล ความน่าเชื่อถือของข้อมูล และระบบการจัดเก็บข้อมูลที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละปีทำให้การเปรียบเทียบข้อมูลที่ต่างปีกัน เมื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงทำได้ไม่ลึกซึ้ง แหล่งข้อมูลแหล่งที่สองได้จากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนในภาคสนาม ซึ่งข้อจำกัดก็คือข้อมูลที่ได้อาจมีความละเอียดและแม่นยำเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามผู้ที่ศึกษาสามารถใช้ข้อมูลจากทั้งสองแหล่งตรวจสอบซึ่งกันและกันได้ ทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังต้องนำวิธีการคำนวณทางด้านประชากรศาสตร์เข้ามาช่วยปรับปรุงข้อมูลเพื่อทำให้ข้อมูลมีความหมายมากขึ้นในการวิเคราะห์ลักษณะประชากรในแง่มุมต่างๆ

ข้อจำกัดอีกประการหนึ่งที่จะต้องนำมากล่าวไว้ในที่นี้ด้วยเพื่อป้องกันไม่ให้อ่านเกิดความเข้าใจผิดในการตีความข้อมูล ข้อจำกัดนี้เกี่ยวข้องกับทางเลือกพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา การเลือกหมู่บ้านที่ศึกษานี้อิงเขตการปกครองเป็นหลักในขณะที่การกระจายตัวของประชากรตามธรรมชาติ บางครั้งจะไม่สอดคล้องกับเขตการปกครอง ยกตัวอย่างเช่นที่ตันหยงลูโละ การศึกษาในครั้งนี้เลือกศึกษาหมู่ที่ 1 แต่เพียงหมู่เดียว ซึ่งตามลักษณะการตั้งถิ่นฐานตามธรรมชาติแล้วตันหยงลูโละ หมู่ที่ 1 และหมู่ที่ 2 เป็นการตั้งถิ่นฐานที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเลือกแต่เพียงส่วนเดียวเพื่อไปทำการศึกษานี้ ทำให้ผู้ศึกษาต้องตระหนักถึงข้อจำกัดนี้เมื่อมีการเปรียบเทียบประชากรในลักษณะต่างๆ ระหว่างหมู่บ้านทั้ง 6 ที่เลือกมาศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปรียบเทียบขนาดของประชากรเพราะจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการตีความได้ง่าย

จากข้อมูลที่ปรากฏ จะเห็นได้ว่าขนาดของประชากรของหมู่บ้านทั้ง 6 แห่ง ในปี 2534 มีขนาดที่แตกต่างกันอยู่มากพอสมควร โดยภาพรวมแล้วจากกล่าวได้ว่าเขตการตั้งถิ่นฐานเก่าจะมีขนาดของประชากรที่ใหญ่กว่าเขตการตั้งถิ่นฐาน ใหม่ในระยะเวลา 5-6 ปี ที่ผ่านมามาขนาดของประชากรในหมู่บ้านส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณ

ทราบได้ก็ความหนาแน่นของประชากรยังเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

ก็อาจจะถือได้ว่าการดำรงชีวิตของชาวบ้านก็ยังมีลักษณะที่อยู่รอดได้แต่จะอยู่รอดในระดับใด ลักษณะใดเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอย่างไรนั้น

เป็นอีกคำถามหนึ่งที่นักศึกษาคำถามจริง

10% หรือ 2% ต่อปี ซึ่งเท่ากับการเพิ่มของประชากรในระดับประเทศ มีอยู่เพียงหมู่บ้านเดียว คือหมู่บ้านบางปลาหมอ ที่การเพิ่มจำนวนของประชากรมีมากกว่าหมู่บ้านอื่นอย่างเห็นได้ชัดเจน คือเพิ่มถึง 37% ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ความแตกต่างของระดับการเพิ่มจำนวนประชากรดังกล่าวอาจอธิบายได้ว่า ในขณะที่การเพิ่มของประชากรในหมู่บ้านอื่นๆ เป็นการเพิ่มตามธรรมชาติ (natural increase) หรือจำนวนเกิดหักด้วยจำนวนตายแต่เพียงอย่างเดียวเป็นส่วนใหญ่ การเพิ่มของจำนวนประชากรในหมู่บ้านบางปลาหมอจะมีทั้งการเพิ่มตามธรรมชาติ และการอพยพย้ายถิ่นเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านจากที่อื่น จำนวนครัวเรือนที่เพิ่มขึ้นจาก 72 ครัวเรือน เป็น 92 ครัวเรือน ในช่วงเวลาดังกล่าวจะสนับสนุนคำอธิบายข้างต้นได้เป็นอย่างดี สาเหตุของการอพยพเข้ายังไม่ได้มีการซักถามให้แน่ชัด แต่คาดว่าเป็นการอพยพตามกันมาจากหมู่บ้านเดิม เพื่อหาแหล่งตั้งถิ่นฐานใหม่ เนื่องจากบางปลาหมอเป็นหมู่บ้านตั้งใหม่ที่ขนาดเล็กและยังมีความหนาแน่นต่ำ

ในเรื่องของความหนาแน่นของประชากร หมู่บ้านที่ถูกศึกษาส่วนใหญ่จะมีความหนาแน่นในระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้นหมู่บ้านต้นหยงลูโละ ที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงกว่าหมู่บ้านอื่นๆ มาก คำอธิบายความโดดเด่นของต้นหยงลูโละก็คือ หมู่บ้านนี้เป็นเขตการตั้งถิ่นฐานเก่าที่มีพื้นที่ค่อนข้างจำกัด การเพิ่มของประชากรเป็นการเพิ่มตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นมาหลายชั่วอายุคน เลยทำให้ความหนาแน่นของประชากรสูงมาก คำถามที่ตามมาทันทีคือ ทำไมประชากรจึงไม่กระจายไปอยู่ในบริเวณอื่นที่มีความหนาแน่นเบาบางกว่าคำตอบอาจจะได้จากการศึกษาที่ตั้งของหมู่บ้าน รูปแบบของการถือครองที่ดินในหมู่บ้าน และในพื้นที่อื่นๆ บริเวณรอบอ่าวฯ และการศึกษาช่องทางในการทำมาหากินของชาวบ้านต้นหยงลูโละ โดยเปรียบเทียบกับหมู่บ้านอื่นๆ จากการสัมภาษณ์ และข้อมูลทางด้านอาชีพ ปรากฏว่าหมู่บ้านนี้มีความหลากหลายในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าหมู่บ้านอื่นๆ มาก หมู่บ้านนี้จึงเป็นหมู่บ้านที่น่าทำการศึกษาในเรื่องของการประกอบอาชีพ ในฐานะที่เป็นกลไกของความอยู่รอด โดยเฉพาะในยามที่ทรัพยากรในบริเวณพื้นที่อ่าวฯ ร่อยหรอลง อาจกล่าวได้ว่าตราบใดที่ความหนาแน่นของประชากรยังเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ ก็อาจจะถือได้ว่าการดำรงชีวิตของชาวบ้านก็ยังมีลักษณะที่อยู่รอดได้แต่จะอยู่รอดในระดับใด ลักษณะใด เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอย่างไรนั้นเป็นอีกคำถามหนึ่งที่น่าศึกษาหาความจริง

ขนาดของครอบครัวเป็นอีกหัวข้อหนึ่งที่มีข้อมูลที่น่าสนใจ อาจกล่าวได้ว่า ในรอบ 5-6 ปีที่ผ่านมา ขนาดครัวเรือนในหมู่บ้านที่ถูกศึกษา ส่วนใหญ่ไม่เปลี่ยนแปลงและมีขนาดใกล้เคียงกัน คือประมาณ 6 คนต่อครัวเรือน ขนาดครัวเรือนที่แตกต่างไปจากค่าเฉลี่ยคือ ที่แหลมนก ซึ่งขนาดของครัวเรือนมีเพียง 4 คน จากการสัมภาษณ์ก็อธิบายได้ว่าประชากรในแหลมนกมีประชากรวัยแรงงานที่อพยพมาจากที่อื่นมาก โดยไม่ได้เอาคนแก่ติดตามมาด้วย และมาตั้งครอบครัวใหม่ที่หมู่บ้านนี้ ลักษณะครอบครัวจึงเป็นครอบครัว

แรงงานรับจ้างและการอพยพย้ายถิ่น เป็นปรากฏการณ์ที่เป็นสัญญาณบ่งบอกถึง “ภาวะล่มสลาย” ของชุมชนประมงดั้งเดิมแบบพึ่งตนเอง

หนุ่มสาวที่อยู่ในภาวะเจริญพันธุ์ และเป็นคนโสดก็มาก ทำให้โดยส่วนรวมครอบครัวมีขนาดเล็ก ในทางตรงกันข้ามบุตมีขนาดครอบครัวเฉลี่ยถึง 11 คน และไม่ได้ลดลงมากนักในปี 2533 คำอธิบายที่อาจเป็นไปได้คือ เมื่อพิจารณาแหล่งที่ตั้งของหมู่บ้านที่ค่อนข้างโดดเดี่ยว มีระยะทางไกลจากตัวเมืองมากที่สุดในบรรดาหมู่บ้านทั้ง 6 แห่ง ประกอบกับเป็นหมู่บ้านที่มีอายุค่อนข้างเก่า ทำให้อาจกล่าวได้ว่าในช่วงเวลาที่ผ่านมาก ชาวบ้านบุตยังมีวิถีชีวิตครอบครัวแบบดั้งเดิม คือลักษณะของครอบครัวเป็นครอบครัวขยาย (extended family) ที่มีคนหลายรุ่นอยู่ภายในครัวเรือนเดียวกัน คำอธิบายที่เป็นไปได้อีกประการหนึ่งคือประชากรในบุตมีภาวะเจริญพันธุ์ที่สูงกว่าหมู่บ้านอื่น แต่ข้อมูลการเพิ่มประชากรของบุตที่เพิ่มขึ้นเพียง 8% ซึ่งต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของทั้ง 6 หมู่บ้าน และสัดส่วนผู้สูงอายุที่ค่อนข้างสูง จะไม่สนับสนุนคำอธิบายประการหลัง การศึกษาเรื่องครอบครัวในหมู่บ้านนี้ก็เป็นที่น่าสนใจ ซึ่งรวมถึงบทบาทและหน้าที่ในทางเศรษฐกิจและสังคม และถ้าการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมมีระดับสูงที่สุดที่บุตจริง หมู่บ้านนี้อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี ในการศึกษาเรื่องความเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน รวมทั้งการศึกษาเปรียบเทียบกับหมู่บ้านอื่นๆ ด้วย

ลักษณะทางด้านประชากรอีกประการหนึ่งที่ควรกล่าวถึงคือ ลักษณะทางด้านชาติพันธุ์ (ethnicity) หมู่บ้านทั้ง 6 แห่งเป็นหมู่บ้านของไทยมุสลิมล้วนๆ ยกเว้นที่เดียว คือแหลมนก ที่มีทั้งไทยพุทธและไทยมุสลิมอาศัยอยู่ด้วยกัน แหลมนกจึงเป็นหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่งที่น่าศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยพุทธและไทยมุสลิมทั้งในแง่เศรษฐกิจและสังคม

ในด้านของกลุ่มอายุประชากร ประชากรที่อยู่ในวัยแรงงานของทั้ง 6 หมู่บ้าน อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ประมาณ 50 กว่าถึง 60 กว่าเปอร์เซ็นต์ เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรวัยพึ่งพิงแล้วจะเห็นได้ว่า การรับภาระเลี้ยงดูประชากรวัยพึ่งพิง ซึ่งก็คือเด็กและคนแก่นั้นไม่ได้เป็นภาระที่หนักจนเกินไป คือคนที่ทำงานหนึ่งคนต้องรับภาระเลี้ยงดูเด็กหรือคนแก่อีกหนึ่งคน หมู่บ้านที่มีสัดส่วนของประชากรวัยเด็กที่สูงกว่าหมู่บ้านอื่นๆ คือ บางปลาหมอและแหลมนก ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีอายุน้อยทั้งคู่ จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าครอบครัวส่วนใหญ่ในหมู่บ้านทั้งสองเป็นครอบครัวหนุ่มสาวที่มีช่วงอายุอยู่ในภาวะเจริญพันธุ์

2. แรงงานรับจ้าง

แรงงานรับจ้างในที่นี้จะหมายถึงคนที่ขายแรงงานเพื่อแลกกับค่าจ้างซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของเงินหรือสิ่งของก็ได้ ขณะที่ขายแรงงาน

จะต้องไม่เป็นเจ้าของกิจการ หรือเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ไม่ว่า กิจการนั้นจะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม เนื่องจากข้อมูลใน กชช. 2 ค. ไม่น่าเชื่อถือ จึงต้องพึ่งพาข้อมูลภาคสนามเป็นส่วนใหญ่

แรงงานรับจ้างแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ แรงงานรับจ้างในหมู่บ้าน และแรงงานรับจ้างนอกหมู่บ้าน แรงงานรับจ้างนอกหมู่บ้านยังแบ่งออกเป็น การรับจ้างในตัวเมือง การรับจ้างในพื้นที่ชนบทนอกหมู่บ้าน และการไปรับจ้างทำงานในต่างประเทศ

2.1 การขายแรงงานในหมู่บ้าน ที่เห็นมีอยู่มากที่สุดคือ แหลมกน แหลมกนเป็นหมู่บ้านที่มีคนลักษณะพิเศษ คือเป็น first processing unit ของอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ประมง เช่น การทำปลาหมึกตากแห้ง การทำหนังงูตากแห้ง การทำอาหารกุ้ง เจ้าของกิจการในหมู่บ้านเป็นเจ้าของรายย่อยที่มีลูกจ้างทำงานด้วยตั้งแต่ 2-3 คน ถึง 10 กว่าคน ลักษณะของการขายแรงงานในหมู่บ้านนี้มีลักษณะของการเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมือ (skilled labor) มาจากที่อื่นๆ เช่น ระยอง เพชรบุรี นครศรีธรรมราช และภาคอีสาน เป็นต้น เป็นการเคลื่อนย้ายแรงงานตามทรัพยากรประมง ซึ่งตอนนี้ปัตตานีกำลังเป็นศูนย์กลางของภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันออก การเคลื่อนย้ายแรงงานนี้อาศัยโครงข่ายทางสังคมเป็นสื่อในการเคลื่อนย้ายระยะเวลาของการเคลื่อนย้ายอาจจะเป็นเวลาหรือเป็นปี

ส่วนแรงงานท้องถิ่นดั้งเดิมซึ่งมีความถนัดหรือชำนาญไม่เหมาะกับกิจกรรมดังกล่าว และอาจจะเปลี่ยนสถานภาพจากชาวประมงรายย่อยมาเป็นผู้ขายแรงงานแทน เนื่องจากประมงชายฝั่งประสบอุปสรรคมากมาย พวกเขาเหล่านี้ก็จะต้องเป็นผู้เคลื่อนย้ายออกไปขายแรงงานนอกหมู่บ้าน เช่น ไปในเมืองปัตตานี เฉพาะที่แหลมกนมีประมาณ 200-300 คน

อาชีพรับจ้างในหมู่บ้านอื่นๆ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมประมงและอื่นๆ เช่นรับจ้างต่อเรือที่บูดีและรับจ้างขนเกลือที่ตันหยงลูโละ

2.2 การขายแรงงานภายนอกหมู่บ้าน

ก. การขายแรงงานในเมือง เมืองปัตตานีเป็นแหล่งที่ดึงดูดแรงงานจากหมู่บ้านโดยรอบ ถ้าเป็นผู้ชายก็จะไปรับจ้างก่อสร้างซ่อมถนน หรือทำงานที่แพปลา ชายไทยมุสลิมไม่นิยมเป็นลูกเรือดังเกของชาวไทยพุทธด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรม ฝ่ายพวกผู้หญิงส่วนมากจะรับจ้างทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประมง แรงงานประเภทนี้เป็นแบบไปเข้าเย็นกลับ ผู้รับจ้างที่เป็นชายบางคนให้สัมภาษณ์ว่าพวกเขาพอใจที่จะออกเรือหาปลามากกว่าไปรับจ้าง ซึ่งพวกเขารู้สึกว่าน่าเบื่อ จำเจ และรายได้ต่ำไม่คุ้มค่าเหนื่อย เมื่ออาชีพประมงและรับจ้างไม่ได้ผลคุ้มค่าเป็นที่พอใจ การ

ชาวบ้านมีความห่วงเทินกับขนานชาติมากขึ้น

โลกทัศน์ของการดำรงชีวิตเปลี่ยนแปลงไป

จิตสำนึกในความเป็น "ไท" แก่ตัวเองลดน้อยลง

หยุดงานอยู่กับบ้านเฉยๆ จึงพบมากกลายเป็นการว่างงานแบบเต็มใจ และภาระการครองชีพอาจจะตกอยู่กับฝ่ายหญิง

ข. การขายแรงงานในพื้นที่ชนบทนอกหมู่บ้าน-ส่วนใหญ่เป็นแรงงานชายรับจ้างอยู่ในสวนยาง พบมากที่ตันหยงลูโละ ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีอาชีพค่อนข้างจะหลากหลาย นอกจากนั้นก็มีการไปรับจ้างต่อเรือในหมู่บ้านอื่นๆ การเคลื่อนย้ายแรงงานประเภทนี้เป็นไปตามฤดูกาล

ค. การขายแรงงานในต่างประเทศ การเคลื่อนย้ายแรงงานประเภทนี้อาศัยโครงข่ายทางสังคมค่อนข้างมาก เพื่อลดความเสี่ยงภัยจากการโดนหลอกหลวง การขายแรงงานจะเป็นไปตามสายอาชีพเดิม เนื่องจากมีความถนัดเป็นทุนเดิม ผู้ชายไปขายแรงงานที่เกี่ยวข้องกับการประมง ผู้หญิงไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานทำข้าวเกรียบ รายได้ที่ได้กลับมาบางครั้งก็คุ้มบางครั้งก็ไม่คุ้ม

ข้อสังเกต

อาจกล่าวได้ว่า แรงงานรับจ้างและการอพยพย้ายถิ่นเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นสัญญาณบ่งบอกถึง "ภาวะล่มสลาย" ของชุมชนประมงดั้งเดิมแบบพึ่งตนเองพร้อมๆ กันนั้นก็เกิดชุมชนในรูปแบบใหม่แทรกตัวขึ้นมาแทนที่ โดยมีลักษณะที่ต้องพึ่งกิจกรรมต่างๆ ที่อยู่นอกหมู่บ้านมากขึ้น ระบบทุนนิยมที่ไม่มีการควบคุมได้แผ่เข้ามาถึงท้องถื่นแห่งนี้ เป็นตัวการที่สำคัญที่ทำลายระบบนิเวศของทรัพยากรของพื้นที่ โดยดูคลื่นทรัพยากรเหล่านี้เพื่อเป็นฐานในการพัฒนาระบบ ทำให้ชุมชนแบบดั้งเดิมต้องล่มสลายลงไป โดยที่ไม่ได้เอื้ออำนวยต่อการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตที่ดีขึ้นของชาวบ้านเลย ความด้อยทางการศึกษาและความชำนาญที่ไม่เหมาะสมสำหรับสังคมสมัยใหม่ ทำให้สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของชาวบ้านย่ำแย่ลงในขณะที่ต้องทำงานหนักขึ้น พร้อมๆ กันนั้นก็ทำให้ชาวบ้านมีความห่างเหินกับธรรมชาติมากขึ้น โลกทัศน์ของการดำรงชีวิตเปลี่ยนแปลงไป จิตสำนึกในความเป็น "ไท" แก่ตนเองลดน้อยลง

ข้อมูลแรงงานรับจ้างของแต่ละหมู่บ้านเท่าที่เก็บได้จากภาคสนามมีดังนี้

- ตันหยงลูโละ - รับจ้างขนเกลือ รับจ้างเป็นคนงานในนาถุ้งรับจ้างตัดยางที่สงขลา ยะลา และนราธิวาส รับจ้างในตัวเมืองปัตตานี
- บูดี - ผู้หญิงรับจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมในตัวเมืองปัตตานี 10 กว่าคน รับจ้างต่อเรือ 21 คน
- แหลมกน - คนในหมู่บ้านไปรับจ้างในเมือง 200-300 คน คนนอกมาจ้างในหมู่บ้าน 200 กว่าคน
- บางปลาหมอ - ไปทำงานมาเลเซีย 15 คน ซาอุดีอาระเบีย 3 คน ไปทำงานในเมือง 30 คน
- คาโต๊ะ - ไปมาเลเซีย 20 กว่าคน ผู้หญิงไปรับจ้างในโรงงานในเมืองปัตตานี 20 กว่าคน

ตารางที่ 1 ประชากรของหมู่บ้านที่สำรวจ

ชื่อหมู่บ้าน	พ.ศ.	พื้นที่ทั้งหมดของหมู่บ้าน (ไร่)	จำนวนประชากร	ความหนาแน่น (คน/ไร่)	จำนวนครัวเรือน	ขนาดครัวเรือน	จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว	สัดส่วนวัยแรงงานวัยพึ่งพิง
รูสมิแล	2527' 2533 สอบถาม 2534	กชช. 2 ค. คลาดเคลื่อนมาก	1,200	-	270	-	-	-
บางปลาหมอ	2529 2533 สอบถาม 2534	050 กชช. 2 ค. คลาดเคลื่อนมาก จำนวนประชากร	402 500 กว่าคน	0.42 92 ครัวเรือน	72 พื้นที่ 700 ไร่	6 พื้นที่บ้าน	150 (37%) 60 ไร่	1:0.8
ต้นทองลูไละ หมู่ที่ 1	2529 2533 สอบถาม 2534	460 อายุ 20 ปีขึ้นไปมี	1,428 1,609 1,700 กว่าคน	3.1 3.5	203 227	7 7	181 (13%)	1:0.8 1:0.5
คาโตะ	2527' 2533 สอบถาม 2534	2,525 จำนวนประชากร	1,394 1,547 1,300 คน	0.55 0.61	270 262 จำนวนครัวเรือน 230 ครัวเรือน	5 6	153 (11%)	1:0.7
บูดี	2527' 2533 สอบถาม 2534	3,010 จำนวนประชากร	1,729 1,863 1,000 กว่าคน	0.57 0.62	161 192 230 ครัวเรือน	11 10	134 (8%)	1:0.6
แหลมนก	2529 2533 สอบถาม 2534	450 ตรงกับ กชช. 2 ค. ปี	626 2533 มีการ	1.4 อพยพเข้ามา	165 ชั่วคราว	4 ประมาณ	200 คน	1:0.7

¹ = รายงานการสำรวจอำเภอบัตตนิ 2526